

дохме да се учимъ въ гръцки училища и тамъ ни погърчиха. Азъ много теглихъ, тегля и сега“.

— Много нѣща съмъ научилъ, много книги съмъ прочелъ, но каква полза, като не мога да ги напиша съ българско писмо и четмо. Млади българи отидоха въ Русия и тамъ се изучиха на руски и български, защото тамъ е славянска земя. Константинъ Фотиновъ написа география, Кипиловски — история, Неофитъ Бозвели — законъ Божи и аритметика, а пкъ азъ толкова години съмъ училъ на чуждъ езикъ и не мога две думи да напиша за българскитѣ деца на родния езикъ.

Така говорилъ и съ сълзи плакалъ Иванъ Селимински. Той съветвалъ всички да идатъ въ Русия и тамъ да добиятъ висша наука. Писалъ на Василия Априлова, на Палаузова и на много учени въ Русия да приематъ и издържатъ българчетата въ рускитѣ училища, та като свършатъ наукитѣ си, да се завърнатъ въ България, да станатъ учители, лѣкари, писатели, търговци, индустриалци — та да се издигне и българскиятъ народъ, както другитѣ народи.

Презъ 1845 г. Иванъ Селимински свършилъ медицина и станалъ докторъ. Тогава той се подписвалъ *Д-ръ хаджи Иорданъ Иванъ Селимински*.

Веднага подиръ това се върналъ въ Влашко и станалъ главенъ лѣкаръ на всички български бѣжанци и колонисти. Викали го да иде въ Русия, но той отказалъ, само и само да служи, лѣкува и учи своитѣ обични сливенски бѣжанци и всички българи въ Бесарабия, Молдова и Влашко.

Завещания на Д-ръ Селимински

Отъ 1845 до 1867 г. цѣли 22 години Д-ръ Селимински билъ баща, лѣкаръ, учителъ и съветникъ